

Arrest

nr. 203 333 van 30 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit en Tsjetsjeense origine te zijn.

Op 3 mei 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Op dezelfde dag bleek uit het EURODAC-verslag dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds genomen werden in Polen op 30 juli 2016 en in Duitsland op 28 november 2016.

Op 15 mei 2017 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een

derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III - verordening).

Op 21 juni 2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III - verordening.

Op 29 juni 2017 stemden de Poolse autoriteiten in met het met verzoek tot terugname op grond van artikel 18 (1) c van de Dublin III - verordening.

Op 1 augustus 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker betekend werd.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A.

voornaam : K.

geboortedatum : [...]1965

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Russische Federatie

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene, die staatsburger van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense afkomst verklaart te zijn, werd op 13.04.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 03.05.2017 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van een kopie van zijn binnenlands paspoort met nummer [...] (afgegeven te Shali, Tsjetsjenië, Rusland door Afdeling UFMS op 30.01.2011). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 30.07.2016 in Polen geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag en op 28.11.2016 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 15.05.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielpcedure in België. Hierin verklaarde hij op 21.05.2016 vertrokken te zijn vanuit Tsjetsjenië (Russische Federatie) en stelde hij eerst per auto naar Wit-Rusland te zijn gereisd waar hij tot 27.05.2016 te Brest (Wit-Rusland) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar Polen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 30.07.2016 in Polen geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Polen maar hij ontkende asiel te hebben gevraagd in Polen. Hij verklaarde echter wel een interview te hebben gehad in Polen en hij stelde ongeveer 5 maanden in Polen te hebben verbleven in een opvangcentrum te ‘Bezvolniy’ (PL). Vervolgens reisde betrokkene per bus verder door naar Duitsland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 28.11.2016 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Betrokkene bevestigde het feit dat hij reeds eerder asiel vroeg in Duitsland en hij verklaarde de beslissing betreffende deze asielaanvraag niet te hebben afgewacht. Hij verklaarde tot april 2017 in Duitsland te hebben verbleven in een opvangcentrum te Giessen (DE) alvorens per bus verder door te reizen naar België. Betrokkene verklaarde begin april 2017 gearriveerd te zijn in België en betrokkene vroeg asiel in België op 03.05.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden en opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij niet echt weet waarom hij besloot om naar België te komen enkel om zich medisch te laten behandelen en omdat hij problemen heeft in zijn land.

Betreffende een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet te willen terugkeren naar Polen vermits Polen een nauwe samenwerking heeft met Tsjetsjenië en Rusland. Verder stelde hij wel geen bezwaren te hebben qua opvang of behandeling in Polen en verklaarde betrokkene dat het enige probleem met Polen is dat de Russische overheid makkelijk

toegang heeft tot de mensen die ze zoeken in Polen en dat hij persoonlijk getuige is geweest van hoe er twee personen vanuit Polen werden meegenomen.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 21.06.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 29.06.2017 instemden met dit verzoek voor terugname met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013.

Op 26.06.2017 verzoekt de advocaat van betrokkene onze diensten via een schriftelijke tussenkomst om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen en worden er desbetreffend verscheidene elementen aangebracht.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Verder wensen we ook te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Polen maar hij ontkende asiel te hebben gevraagd. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EURODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we moeten besluiten dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Polen. Daarnaast wordt het feit dat betrokkene effectief asiel vroeg in Polen ook bevestigd door het expliciet akkoord van de Poolse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij problemen heeft in zijn land.

Hieromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat de Poolse instanties asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2013/32/EU en 2011/95/EU, niet zouden respecteren.

Daarnaast kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Indien er betreffende een overdracht van betrokkene naar Polen verder verwezen zou worden naar een mogelijke beperkte effectieve toegang tot de asielprocedure in Polen wensen we te verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date vanaf 31.12.2016, hierna AIDArapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In dit AIDA-rapport wordt melding gemaakt van problemen die kunnen voorkomen bij de toegang tot de asielprocedure in Polen maar er wordt ook gesteld dat er specifiek met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Polen worden overgedragen geen structurele problemen worden vermeld ("there is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", p.28). Daarnaast wensen we in dit verband ook te benadrukken dat betrokkene zelf tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van het feit dat hij problemen ondervond bij het verkrijgen van toegang tot zijn asielprocedure na binnenkomst in Polen.

Echter benadrukken we in dit verband ook dat betrokkene tijdens zijn gehoor verzet uitte tegen een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 omdat Polen een nauwe samenwerking heeft met Tsjetsjenië en Rusland. Ook de advocaat van betrokkene stelt in zijn schriftelijke tussenkomst dat er in Polen, met voornamelijk asielzoekers van Tsjetsjeense origine, verscheidene problemen kunnen voortkomen. We wensen in dit verband te verwijzen naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Polen waarin geen melding wordt gemaakt van structurele problemen in Polen met betrekking tot vervolging of andere tekortkomingen in de asielprocedure die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Het bovenvermelde AIDA-rapport maakt verder ook specifiek gewag van bezorgdheden die geuit werden omtrent de behandeling van asielaanvragen van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen maar maakt desbetreffend ook duidelijk het niet gaat om een automatische afwijzing van asielaanvragen van verzoekers van Tsjetsjeense origine of een onpartijdige en niet-objectieve behandeling van deze asielaanvragen door de Poolse instanties (p. 41). Zo blijkt uit cijfers afkomstig uit bovenstaand AIDA-rapport dat er betreffende asielzoekers van Russische nationaliteit in Polen niet sprake is van een algemene afwijzingsgraad. Van de 8994 asielaanvragen van Russische staatsburgers zijn verscheidene asielprocedures nog steeds hangende en zijn er tevens ook reeds enkele geresulteerd in een toekenning van een statuut van internationale bescherming. Daarnaast benadrukken we ook dat het feit dat de Poolse instanties beslissen om ten opzichte van betrokkene eventueel over te gaan tot het afwijzen van een asielaanvraag op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kan impliceren, vermits het niet kan besloten worden dat asielaanvragen in Polen niet in lijn van de internationale standaarden en regelgeving worden behandeld. We benadrukken desbetreffend ook dat indien betrokkene echter van mening zou zijn dat haar in Polen ingediende asielaanvraag niet objectief en onpartijdig behandeld zal worden door de Poolse instanties, hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Polen tevens ook onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We verwijzen in dit verband ook naar een analyse van de beroepsprocedure in Polen die in 2016 door Edal werd uitgebracht waarin wordt gesteld dat de procedure voor de "Refugee Board" voldoet aan de vereiste van artikel 46, 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU dat bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen een volledig en ex nunc onderzoek te doen van zowel de feitelijke als juridische gronden met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU. Verder stelt de analyse op genuanceerde wijze dat de beroepsprocedure voldoet aan de meeste vereisten die het Hof van Justitie stelt aan de effectiviteit van het rechtsmiddel en aan de voorwaarden of een orgaan als een

rechtbank of hof kan worden beschouwd, zoals opgericht zijn door de wet, een permanent karakter hebben, afdwingbare rechtspraak, tegensprekelijkheid van het debat, toepassing van de rechtsregels, onpartijdigheid en onafhankelijkheid.

We benadrukken hierbij dat uit het AIDA-rapport over Polen en de statistieken op pagina 7 inderdaad valt af te leiden dat er sprake is van 8994 asielaanvragen in 2016 van personen van Russische afkomst en van amper 67 personen die werden erkend als vluchteling of subsidiaire bescherming kregen. Echter wordt er ook melding gemaakt van nog vele hangende beschermingsverzoeken (2185) waardoor er geen sprake is van een algemene afwijzingsgraad. Verder is er niet ingevuld hoeveel personen humanitaire bescherming kregen en hebben de cijfers enkel betrekking op de verzoeken en het toekennen van bescherming in eerste aanleg. Bovenstaande cijfers zijn dan ook moeilijk te interpreteren, nu de som van de hangende verzoeken, verworpen verzoeken en de verzoeken die aanleiding gaven tot internationale bescherming van personen van Russische origine (zijnde 3377) lang niet gelijk is aan het aantal ingediende verzoeken (8994). Daarnaast blijkt uit informatie vevat in het AIDA-rapport ook dat er zich in Polen een fenomeen voordoet waar zeer veel asielzoekers het einde van het onderzoek van hun asielaanvraag niet afwachten en verder doorreizen, zoals ook in het geval van betrokkene, hetgeen eventueel het grote verschil tussen de cijfers aangaande de hangende en behandelde asielaanvragen enerzijds en het aantal ingediende verzoeken anderzijds kan verklaren. Zo blijkt op pagina 28 dat in 2016 er 9186 beslissingen werden genomen waarin de procedure werd afgebroken omdat de verzoeker uitdrukkelijk zijn verzoek introk, Polen verliet, niet naar het opvangcentrum trok of het opvangcentrum verliet. In dit verband wensen we ook op te merken dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat de Russische overheid in Polen makkelijk toegang heeft tot mensen die ze zoeken in Polen en dat hij persoonlijk heeft gezien hoe er twee mensen in Polen werden meegenomen door de Tsjetsjeense instanties. Dit wordt ook aangehaald door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst. Desbetreffend wensen we te benadrukken dat bovenstaande verklaring niet verder wordt aangeduid aan de hand van concrete elementen of indicaties. Zo wordt er geen verdere duiding meegegeven over de context van deze mogelijke ontvoering en in hoeverre betrokkene bewijs heeft van het feit dat deze personen effectief door de Tsjetsjeense en Russische instanties vanuit Polen ontvoerd zijn. Daarnaast brengt betrokkene ook geen enkel concreet element of begin van bewijs aan dat deze ontvoering heeft plaatsgevonden met behulp van de Poolse autoriteiten of dat de Poolse autoriteiten onverschillig optreden tegen incidenten en problemen met asielzoekers van Tsjetsjeense autoriteiten. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. De stelling dat er in Polen ook personen zijn die pro-Rusland zijn en dat er zelfs Tsjetsjenen zijn die een bedreiging vormen voor hun landgenoten geeft daarbij ook geen aanleiding tot de constatacie dat de Poolse autoriteiten niet bij machte zijn om de nodige bescherming te bieden aan personen die op het Poolse grondgebied verblijven. Desbetreffend merken we op dat de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst ook refereert naar een in Polen aanwezig klimaat van extreem geweld. Hieromtrent benadrukken we dat de aangebrachte verklaringen niet worden aangeduid met concrete elementen of verklaringen alsook dat betrokkene zelfs tevens ook geen melding maakte van het feit dat hij in Polen slachtoffer is geweest van dergelijke incidenten. Zo merken we op dat de advocaat van betrokkene in dit aspect wel verwijst naar verscheidene stukken en aangevoerde artikels hieromtrent. Echter benadrukken we dat deze reeds dateren van 2015 waardoor ze geen indicatie geven van de actuele en huidige situatie in Polen. Verder dient te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder merken we op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Door te stellen dat er een stijging is van het aantal geweldplegingen tegenover vreemdelingen wordt niet aangetoond dat, waar nodig, de bescherming van de Poolse overheden niet kan worden ingeroepen of dat deze bescherming onvoldoende zou zijn. Daarnaast doet het gegeven dat een belangrijk deel van de Poolse bevolking geen voorstander is van de onbepaalde opvang van vluchtelingen niet concluderen dat het overgrote deel van de Poolse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Poolse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Poolse grondgebied verblijven. Verder verwijzen we nogmaals naar het feit dat het akkoord van de Poolse instanties voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 aantoont dat de asielaanvraag van betrokkene in Polen opnieuw

werd ingetrokkene waardoor er nog geen gegronde en inhoudelijke beslissing genomen werd door de Poolse autoriteiten omtrent zijn asielaanvraag. We merken desbetreffend dan ook op dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Poolse instanties omtrent de door betrokkene ingediende asielaanvraag in Polen. Desbetreffend wensen we ook te verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse ngo "Helsinki Foundation for Human Rights" en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Lysienia en Ewa Ostazewska-Zuk, "Asylum Information Database - National Country Report – Poland", up-to-date vanaf 31.12.2016; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin geen melding wordt gemaakt van structurele problemen in Polen met betrekking tot vervolging of andere tekortkomingen in de asielprocedure die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We benadrukken desbetreffend ook dat indien betrokkene echter van mening zou zijn dat zijn in Polen ingediende asielaanvraag niet objectief en onpartijdig behandeld werd of behandeld zou worden door de Poolse instanties, hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Polen tevens ook onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De Poolse instanties stemden dus in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen." Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Het bovenstaande toont dan ook dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en impliceert dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag opnieuw zullen kunnen aanvatten indien betrokkene dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene dan ook niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn om te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en zijn verzoek zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

De advocaat van betrokkene verwijst in zijn schriftelijke tussenkomst verder ook naar het feit dat de omstandigheden van opvang in Polen onvoldoende zouden zijn. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het AIDA-rapport over Polen aantoont dat asielzoekers in Polen recht hebben op materiële opvang gedurende de volledige behandeling van hun asielaanvraag en ook gedurende de twee maanden die volgen op de beslissing aangaande hun asielaanvraag. Verder stelt het AIDA-rapport over Polen ook dat de opvang in een opvangcentrum de regel is en dat deze wordt toegestaan aan alle asielzoekers. Zo wordt er ook duidelijk melding gemaakt van het feit Dublin-terugkeerders recht hebben op gelijke materiële opvangvoorzieningen als de zogenaamde reguliere asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen ("Dublin returnees, if they ask for asylum in Poland (in case if they did not claim for asylum in Poland before) or if they ask to re-open their asylum procedure (when it was discontinued because of their departure from Poland), are entitled to reception conditions on the same rules as mentioned above", p. 48). Verder wordt ook duidelijk vermeld dat er geen sprake is van overbevolking in de opvangcentra te Polen ("There is no problem of overcrowding in these centres; as of 31 December 2016 in first reception centres there was 79,3% occupancy rate and in other centres: 84%"; p. 54).

We benadrukken verder ook dat betrokkene zelf tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor geen problemen te hebben tegen de overheid in Polen of gericht op de omstandigheden van opvang of van behandeling in Polen. Zo merken we ook op dat feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen

dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij na zijn aankomst in België meteen in het ziekenhuis werd opgenomen in het kader van een behandeling voor tuberculose. Dit wordt ook bevestigd door de medische attesten in het dossier van betrokkene en door het door de advocaat van betrokkene aangevoerde medische attest. Echter benadrukken we dat betrokkene tevens ook op d.d. 28.04.2017 ontslagen werd uit het ziekenhuis en dat zijn behandeling met behulp van medicatie kan worden verder gezet. Tevens maakte het door de advocaat van betrokkene aangebrachte medische attest geen melding van het feit dat betrokkene omwille van deze behandeling niet in staat zou zijn om te reizen of genoodzaakt is om in België te blijven. We benadrukken dan ook dat de medische attesten in het dossier van betrokkene niet doen besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo wijzen er verder ook op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDArapport, pagina 62-63). Tevens zullen de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Verder wensen we betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien en dat zijn medische behandeling zal worden voortgezet. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin gesteld wordt dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest tevens ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat in dat verband moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat bovenstaande doet besluiten dat er in het geval van betrokkene geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand bij overdracht aan Polen en dat er in de vorm van het

“common health certificate” voorzien wordt in de nodige voorzorgsmaatregelen bij een dergelijke overdracht.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Poolse autoriteiten op 29 juni 2017 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationale beschermingsverzoek van verzoeker en het terugnameverzoek van de gemachtigde inwilligden.

Artikel 29 van de Dublin III - verordening, bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III - verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III - verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 30 december 2017. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde aan de Dublin unit van Polen op 30 oktober 2017 een schrijven heeft gericht waarin hij de Poolse instanties meedeelt dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III - verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat verzoeker ondergedoken zou zijn.

Ter zitting vond bijgevolg een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn, hetgeen een feitelijke beoordeling impliceert.

De raadvrouw van verzoeker stelt zich eerst naar de wijsheid te gedragen en bevestigt vervolgens dat verzoeker ondergedoken is. Bijgevolg bestaat hieromtrent geen betwisting en is de Raad van oordeel dat de gemachtigde rechtmatig de termijn kon verlengen naar 18 maanden.

Bijgevolg kan niet vastgesteld worden dat wegens het verstrijken van de termijn van zes maanden België van rechtswege de verantwoordelijke lidstaat zou geworden zijn en behoudt verzoeker aldus zijn belang bij onderhavig beroep.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna verkort het EVRM), van artikel 18(1)c van de Dublin III - verordening, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker meent tot slot dat er sprake is van een schending van de Resolutie 1997 (2014) van de Raad van Europa.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit dit niet gebeurd is in casu.

2. “Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu’une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

3. In Rusland, en zeker in de geboortestreek van verzoeker, weze Tsjetsjenië, komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen.

De situatie van verzoeker is en blijft ernstig en precair en de situatie van de bevolking uit TSJETSJENIË in het algemeen is en blijft ook ernstig.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit deze streek, ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij zich bij het nemen van een nieuwe beslissing niet zomaar exclusief kan beroepen op een beweerde onbevoegdheid in diens hoofde.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 51/(VW en art. 18(1)C VERORDENING (EU) 604/2013, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, ook effectief gaat bewijzen.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland, en door enkele verwijzing naar een beweerdelijke asielaanvraag in een ander Europees land, in casu dus Polen.

Er zijn in Polen tot op heden infiltraties van de Russische autoriteiten en het is niet veilig voor verzoeker om daar te verblijven.

Bovendien is het zo dat zowel het opvangsysteem als het onderzoek der asielaanvragen in Polen ten zeerste gebrekkig is.

Dat dienaangaande kan verwezen worden ondermeer naar volgende rapporten van Amnesty International:

[...]

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de door verzoeker ingeroepen gevaren noch met de opvangmodaliteiten van asielaanvrager die terugkeren naar Polen noch met de gevaren van teruggeleiding naar Rusland. De slechte situatie van asielzoekers in Polen werd beschreven in recente Mensenrechtenrapporten, meer specifiek deze van het « Forum Réfugiés » :

[...]

Er werden verschillende onregelmatigheden inzake de behandeling van asielaanvragen in Polen beschreven in mensenrechtenrapporten en meer in het bijzonder :

[...]

Het is strijdig met art. 3 EVRM om verzoeker in deze omstandigheden te verplichten om naar Polen terug te keren.

Dat verzoeker in de geschetste omstandigheden niet zomaar naar Polen mag worden gestuurd omdat hij er éénmaal gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, maar integendeel, de volledige situatie in ogenschouw dient genomen te worden, en zodoende België als enig bevoegd land dient aangenomen te worden;

Dat er bovendien manifeste schending aan de orde is van RESOLUTIE 1997 (2014) dewelke kadert in art. 3 EVRM, dewelke juridisch bindend is.

Dat er minstens hieromtrent geen enkele afdoende motivering te vinden is in de hier bestreden beslissingen.”

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het fair play-beginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“De overheid dient niet enkel onderzoeken of een vreemdeling de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom aan verzoeker niet de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit RUSLAND, TSJETSJENIË, die er geenszins op verbeterd is.

Minstens is het zo dat deze situatie in TSJETSJENIË diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land worden teruggestuurd waar volop mensenrechtenschendingen allerhande (EVRM) aan de orde zijn en anderzijds verzoeker geenszins ook kan teruggestuurd worden naar Polen (zie vierde middel).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van TSJETSJENIË, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoeker tal van problemen in het thuisland werden gemeld;”

In zijn derde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij stelt als volgt:

“Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een beweerde asielaanvraag in Polen en geoordeeld dat verzoeker naar Polen dan maar dient terug te keren om daar de afloop van deze asielaanvraag af te wachten.

Verzoeker is destijds de Schengenzone binnengetrokken via Polen, doch had onmiddellijk de bedoeling om door te reizen naar België en hier asiel aan te vragen.

Het feit dat hij door de Poolse autoriteiten verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven, belet niet dat hij nooit de intentie had daar asiel aan te vragen, zijn volledig asioldossier dient te worden behandeld door de Belgische autoriteiten.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le contrôle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele toestand in Polen, eerder dan zich gratis zomaar te gaan baseren op een toestand van jaren geleden die geenszins rekening houdt met de actuele toestand.

De situatie in Polen is thans zo dat de overheid er niet of onvoldoende in slaagt om de vluchtelingen effectief te beschermen;

De informatie waarop verwerende partij zich beroept, houdt geen enkele rekening met dit gegeven, wel integendeel;

De argumentatie dat Polen een volwaardig lid is van de Europese unie en Internationale Verdragen heeft ondertekend en daarom alles wel in orde zal zijn, is niet voldoende draagkrachtig, in die zin dat bv. ook Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie én ook Internationale verdragen heeft ondertekend, doch algemeen

wordt aangenomen dat vluchtelingen niet naar Griekenland kunnen teruggestuurd worden wegens de mensonwaardige behandeling die zij daar dienen te ondergaan.

In Polen is de situatie voor vluchtelingen uit TSJETSJENIË dezelfde en is er een totaal mensonwaardige behandeling aan de orde, volwaardig lid of niet en ondertekening van verdragen of niet.

Verwerende partij kan niet blind blijven voor deze schrijnende situatie voor verzoeker die al zijn geboortestreek diende te ontvluchten door de vele problemen, en zij kan zich er niet mee vergenoegen om zonder onderzoek te stellen dat alles wel in orde zal zijn omdat dit zo zou moeten zijn.

Het is niet omdat er in Polen een normale behandeling zou moeten zijn van vluchtelingen, dat deze ook effectief wordt aangeboden.

Niets van dit alles.

De loutere bewering dat verzoeker hun asielaanvraag wel correct behandeld zal worden in Polen is geen garantie dat zij deze ook zal krijgen, en gezien hetgeen verzoeker vernamen, is nu al zeker dat zij deze NIET zullen krijgen.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich op algemene en vage informatie te baseren betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, om dan jaar na jaar en jaren later zich daarop te gaan baseren om te gaan stellen dat de asielaanvraag van verzoeker in Polen een correcte afhandeling zal kennen.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele toestand van Tsjetsjeense vluchtelingen, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de toestand bestaand op datum van de beslissing te evalueren, is er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de rechten van verdediging aan de orde.

Dit totaal gebrek aan kennis van de actuele toestand in Polen op het ogenblik van de beslissing van verwerende partij betreffende de concrete behandeling van vluchtelingen uit TSJETSJENIË, heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissingen.

Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.”

In zijn vierde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de Dublin III - verordening en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt zomaar gratis gesteld dat aangezien verzoeker reeds een aanvraag tot asiel indiende in Polen, het land van terugname Polen is en voor het overige wordt zomaar aangenomen dat er geen beletsel is voor verzoeker om naar Polen terug te keren.

Dat in gene mate rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker niet naar Polen kan terugkeren.

Het is de realiteit dat zonder onderscheid in en zelfs tot in Polen zomaar mensen opgepakt worden door de Russische geheime diensten, en Polen niet anders kan doen dan lijdzaam toe te zien en de confrontatie met grote buur Rusland zoveel als mogelijk tracht te vermijden.

De artikelen in de pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker dienen ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoeker naar Polen te beoordelen.

Het is van algemene bekendheid zelfs in het buitenland tegenstanders vermoord worden door Russische autoriteiten of dan toch aan deze autoriteiten gelinkt kunnen worden.

Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aangekondigd voordat verzoeker in België mag blijven.

Er kan gelet op de algemene bekendheid der wreedheden in geen geval gesteld worden dat er vermoed kan worden dat verzoeker niet het slachtoffer zal worden van wreedheden en onterechte behandelingen.

In de bestreden beslissing werd dan ook ten onrechte gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat verzoeker naar Polen zou teruggewezen worden.

Verzoeker is destijds uit veiligheidsoverwegingen naar België gevlucht;

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Dat verzoeker niet alleen de nietigverklaring van de bestreden beslissingen vraagt doch tevens de schorsing aangezien bij uitvoering bij voorraad van de bestreden beslissing er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ontstaan."

Omwille van de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

Waar verzoeker de schending aanvoert van resolutie 1997(2014) van de Raad van Europa dient erop te worden gewezen dat een dergelijke resolutie juridisch niet bindend is. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Verzoeker voert ook een schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM, van de Dublin II - verordening en het fair play-beginsel maar legt niet verder uit op welke manier deze bepalingen door de bestreden beslissing concreet worden geschonden. Bijgevolg zijn deze onderdelen van de middelen onontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Verzoeker meent dat gelet op de situatie in verzoekers herkomstland en meer bepaald de republiek Tsjetsjenië, de gemachtigde elk verzoek om internationale bescherming van vreemdelingen uit deze streek grondig zou moeten onderzoeken. Volgens hem kan de gemachtigde in zijn geval niet steunen op zijn zogenaamde 'onbevoegdheid' in de zaak. Hij meent ook dat niet zonder enig onderzoek naar de situatie in het thuisland een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven door een enkele verwijzing naar een beweerdelijk internationaal beschermingsverzoek in Polen. Bijkomend is verzoeker van oordeel dat de gemachtigde in ieder geval onderzoek had moeten doen naar de subsidiaire beschermingsstatus en had moeten motiveren waarom die hem niet wordt toegekend.

Stellen dat de gemachtigde een verzoek om internationale bescherming van vreemdelingen uit Tsjetsjenië in ieder geval ten gronde moet onderzoeken, zoals verzoeker voorstelt, gaat voorbij aan de aard van de thans bestreden beslissing die erin bestaat uit te leggen waarom niet België maar een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het beschermingsverzoek. Een lidstaat neemt immers door een onderzoek te doen naar de grond van het verzoek om internationale bescherming juist de verantwoordelijkheid voor het onderzoek op zich en erkent hiermee de verantwoordelijke lidstaat te zijn. Een dergelijk standpunt gaat voorbij aan de essentie van de Dublin III - verordening die er juist in bestaat om met het volle respect voor het Vluchtelingenverdrag en voor het recht op internationale bescherming te bepalen "*welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend*", zoals de titel het zelf stelt. *In casu* heeft de gemachtigde uit vingerafdrukkenonderzoek van 3 mei 2017 correct vastgesteld dat verzoeker in Polen reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend en Polen om die reden volgens de Dublin III - verordening de verantwoordelijkheid toekomt. Verzoeker komt herhaaldelijk terug op het feit dat de thans bestreden beslissing een bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten en wijst telkenmale op het gevaar voor hem in Tsjetsjenië of Rusland, onder meer op grond van mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de thans bestreden beslissing een overdrachtsbesluit is en enkel een overdracht naar Polen beoogt en in geen geval een terugkeer naar zijn herkomstland. Bovendien kan gezien de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing zeker

niet aangenomen worden dat een bevel om het grondgebied te verlaten is afgegeven “zonder enig onderzoek” zodat de Raad niet ziet hoe verzoekers rechten van verdediging zijn geschonden. Verzoeker acht de rechten van verdediging ook geschonden omdat hij “tal van problemen in het thuisland heeft gemeld”. De Raad leest echter in het gehoorverslag, noch in het aanvullend schrijven van zijn eerdere raadvrouw dat verzoeker zou ingegaan zijn op zijn problemen in zijn thuisland. Hoe dan ook kwam het verzoeker in deze fase van de procedure vooral toe zijn problemen in of vrees voor een overdracht naar Polen toe te lichten. Verzoeker heeft dit op summiere wijze wel gedaan, maar de gemachtigde heeft hier ook uitgebreid op geantwoord in de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist dat hij in Polen een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Verder wijst verzoeker op een rapport van Amnesty International dat verwijst naar een rapport van ‘Forum Réfugiés’, beide van de periode 2009-2010. Uit deze rapporten leidt verzoeker af dat het zowel het opvangsysteem als de procedure in Polen voor internationale bescherming gebrekkig zijn. Verzoeker meent dat met de gevaren bij een mogelijke terugleiding naar Rusland geen rekening werd gehouden en uit de rapporten volgt volgens hem dat omwille van verschillende onregelmatigheden wat de behandeling van het verzoek om internationale bescherming betreft een terugkeer naar Polen strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat hij in Polen gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven. Hij is van oordeel dat België als enige land bevoegd is zich uit te spreken over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek van 3 mei 2017 blijkt dat verzoeker wel degelijk in Polen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De gemachtigde stelde terecht vast dat *“Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Polen maar hij ontkende asiel te hebben gevraagd. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we moeten besluiten dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Polen.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat na de landcode “PL” het Eurodac-resultaat begint met het cijfer “1” dat wijst op het indienen van een verzoek om internationale bescherming. De gemachtigde wijst er bovendien terecht op dat de Poolse autoriteiten de terugname ook op grond van artikel 18(1)c hebben aanvaard. Verzoeker kan niet voorhouden geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend ook al kan het zijn dat hij die intentie niet had.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden zoals verzoeker terecht stelt, dat het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod op foltering of onmenselijke behandeling.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel

zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III - verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Polen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III - verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn kritiek *in casu* steunt op informatie die dateert uit of betrekking heeft op de periode 2009-2010, terwijl de gemachtigde zich op meer recente informatie heeft gebaseerd, die betrekking heeft op de situatie tot en met eind 2016. Verzoeker toont niet aan dat de informatie naar dewelke hij verwijst nog steeds actueel is of dat voor de aspecten die wel bevestigd worden in het AIDA-rapport waarop de gemachtigde zich steunt, dit voor hem zal leiden tot een mensonwaardige of vernederende behandeling. Zo blijkt uit het AIDA-rapport inderdaad dat het risico bestaat dat verzoeker in geval van een Dublinoverdracht zal worden vastgehouden, meer bepaald in het gesloten centrum te Ketrzyn, doch er wordt in het recenter AIDA-rapport niet bevestigd dat daar nog steeds problemen zijn wat betreft de toegang tot gezondheidszorg behalve wat betreft gynaecologische of psychische aandoeningen. Verzoeker is evenwel een man en heeft enkel stukken voorgelegd van een fysieke aandoening. Er worden ook problemen bevestigd wat betreft vasthouding van minderjarigen

en toegang tot onderwijs voor minderjarigen maar dit is evenmin van toepassing op de situatie van verzoeker.

Wat betreft de toegang tot de asielprocedure heeft de gemachtigde zorgvuldig en op redelijke wijze als volgt gemotiveerd in de thans bestreden beslissing: *“Indien er betreffende een overdracht van betrokkene naar Polen verder verwezen zou worden naar een mogelijke beperkte effectieve toegang tot de asielprocedure in Polen wensen we te verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date vanaf 31.12.2016, hierna AIDArapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In dit AIDA-rapport wordt melding gemaakt van problemen die kunnen voorkomen bij de toegang tot de asielprocedure in Polen maar er wordt ook gesteld dat er specifiek met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Polen worden overgedragen geen structurele problemen worden vermeld (“there is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees”, p.28). Daarnaast wensen we in dit verband ook te benadrukken dat betrokkene zelf tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van het feit dat hij problemen ondervond bij het verkrijgen van toegang tot zijn asielprocedure na binnenkomst in Polen.”* Verzoeker betwist deze gegevens niet concreet of enkel op grond van oudere bronnen en toont hiermee niet afdoende aan dat hij geen toegang zal krijgen tot de asielprocedure.

Verzoeker uit verder ook kort kritiek op het onderzoek in Polen van het verzoek om internationale bescherming zelf dat volgens hem *“ten zeerste gebrekkig is”*. Wat deze kritiek betreft, kan verwezen worden naar het gestelde in de bestreden beslissing, met name *“Het bovenvermelde AIDA-rapport maakt verder ook specifiek gewag van bezorgdheden die geuit werden omtrent de behandeling van asielaanvragen van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen maar maakt desbetreffend ook duidelijk het niet gaat om een automatische afwijzing van asielaanvragen van verzoekers van Tsjetsjeense origine of een onpartijdige en niet-objectieve behandeling van deze asielaanvragen door de Poolse instanties (p. 41). Zo blijkt uit cijfers afkomstig uit bovenstaand AIDA-rapport dat er betreffende asielzoekers van Russische nationaliteit in Polen niet sprake is van een algemene afwijzingsgraad.”* Verder stelt de bestreden beslissing op genuanceerde wijze: *“We benadrukken hierbij dat uit het AIDA-rapport over Polen en de statistieken op pagina 7 inderdaad valt af te leiden dat er sprake is van 8994 asielaanvragen in 2016 van personen van Russische afkomst en van amper 67 personen die werden erkend als vluchteling of subsidiaire bescherming kregen. Echter wordt er ook melding gemaakt van nog vele hangende beschermingsverzoeken (2185) waardoor er geen sprake is van een algemene afwijzingsgraad. Verder is er niet ingevuld hoeveel personen humanitaire bescherming kregen en hebben de cijfers enkel betrekking op de verzoeken en het toekennen van bescherming in eerste aanleg. Bovenstaande cijfers zijn dan ook moeilijk te interpreteren, nu de som van de hangende verzoeken, verworpen verzoeken en de verzoeken die aanleiding gaven tot internationale bescherming van personen van Russische origine (zijnde 3377) lang niet gelijk is aan het aantal ingediende verzoeken (8994). Daarnaast blijkt uit informatie vervat in het AIDA-rapport ook dat er zich in Polen een fenomeen voordoet waar zeer veel asielzoekers het einde van het onderzoek van hun asielaanvraag niet afwachten en verder doorreizen, zoals ook in het geval van betrokkene, hetgeen eventueel het grote verschil tussen de cijfers aangaande de hangende en behandelde asielaanvragen enerzijds en het aantal ingediende verzoeken anderzijds kan verklaren. Zo blijkt op pagina 28 dat in 2016 er 9186 beslissingen werden genomen waarin de procedure werd afgebroken omdat de verzoeker uitdrukkelijk zijn verzoek introk, Polen verliet, niet naar het opvangcentrum trok of het opvangcentrum verliet.”* Verzoeker toont door te citeren uit oude rapporten niet aan dat het onderzoek van zijn asielaanvraag in Polen niet afdoende zal gebeuren, ook al kan hij in principe gevolgd kan worden dat het wederzijds vertrouwensbeginsel in de andere lidstaten niet absoluut is. Waar het rapport van Forum Réfugiés wijst op het risico voor terugkeerders dat in hun afwezigheid de Poolse autoriteiten reeds een beslissing hebben genomen over hun beschermingsverzoek en bijgevolg zij het risico lopen zonder beroep of onderzoek van hun persoonlijke situatie teruggestuurd te worden, blijkt vooreerst uit het antwoord van Polen op het terugnameverzoek van verzoeker dat ze zijn beschermingsverzoek niet als afgesloten maar wel als ingetrokken beschouwen (akkoord op grond van artikel 18, 1, c). Gezien het bepaalde op p. 28 van het AIDA-rapport zal omwille van het vertrek van verzoeker uit Polen tijdens de behandeling van zijn procedure en het feit dat hij niet binnen de negen maanden is teruggekeerd, waarschijnlijk zijn procedure worden behandeld in de toelaatbaarheidsprocedure. Dit houdt in dat er in het geval van verzoeker niet zonder meer kan aangenomen worden dat hij zonder enig onderzoek van zijn beschermingsverzoek zal worden teruggedreven naar Rusland.

Bijgevolg toont verzoeker met zijn betoog niet afdoende aan dat de gemachtigde *in casu* er niet op mag vertrouwen dat Polen het verzoek om internationale bescherming op een correcte manier zal behandelen.

Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift op zeer algemene wijze dat het opvangsysteem zeer gebrekkig is in Polen. Ook hier verwijst hij naar informatie van 2009-2010 om zijn bewering te staven. Hij kan hiermee geen afbreuk doen aan wat de gemachtigde hierover in de bestreden beslissing stelde: *“De advocaat van betrokkene verwijst in zijn schriftelijke tussenkomst verder ook naar het feit dat de omstandigheden van opvang in Polen onvoldoende zouden zijn. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het AIDA-rapport over Polen aantoont dat asielzoekers in Polen recht hebben op materiële opvang gedurende de volledige behandeling van hun asielaanvraag en ook gedurende de twee maanden die volgen op de beslissing aangaande hun asielaanvraag. Verder stelt het AIDA-rapport over Polen ook dat de opvang in een opvangcentrum de regel is en dat deze wordt toegestaan aan alle asielzoekers. Zo wordt er ook duidelijk melding gemaakt van het feit Dublin-terugkeerders recht hebben op gelijke materiële opvangvoorzieningen als de zogenaamde reguliere asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen (“Dublin returnees, if they ask for asylum in Poland (in case if they did not claim for asylum in Poland before) or if they ask to re-open their asylum procedure (when it was discontinued because of their departure from Poland), are entitled to reception conditions on the same rules as mentioned above”, p. 48). Verder wordt ook duidelijk vermeld dat er geen sprake is van overbevolking in de opvangcentra te Polen (“There is no problem of overcrowding in these centres; as of 31 December 2016 in first reception centres there was 79,3% occupancy rate and in other centres: 84%”; p. 54).”*

En

“Zo merken we ook op dat feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.”

De gemachtigde wijst er bovendien ook op dat verzoeker niet heeft verklaard zelf problemen te hebben ondervonden wat de opvang in Polen betreft. Verzoeker had enkel wat betreft zijn verblijf in Duitsland problemen met de opvolging van zijn medische problematiek. Verzoeker toont opnieuw met zijn betoog niet aan dat de vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn.

Verzoeker stelt ten slotte nog dat de Poolse autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden. Hij meent dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met de actuele toestand in Polen en stipt aan dat de Poolse autoriteiten lijdzaam toekijken wanneer Tsjetsjeense vluchtelingen in Polen worden ontvoerd om een confrontatie met Rusland te ontwijken. Hij stelt dat deze wreedheden algemeen gekend zijn en heeft in zijn aanvullend schrijven aan de gemachtigde hierop gewezen en hieromtrent ook concrete rapporten gevoegd.

De Raad merkt op dat de gemachtigde met de kritiek van verzoeker in zijn aanvraag over de effectieve bescherming tegen de aanhangers van Kadyrov rekening heeft gehouden en geantwoord heeft dat:

“In dit verband wensen we ook op te merken dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat de Russische overheid in Polen makkelijk toegang heeft tot mensen die ze zoeken in Polen en dat hij persoonlijk heeft gezien hoe er twee mensen in Polen werden meegenomen door de Tsjetsjeense instanties. Dit wordt ook aangehaald door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst. Desbetreffend wensen we te benadrukken dat bovenstaande verklaring niet verder wordt aangeduid aan de hand van concrete elementen of indicaties. Zo wordt er geen verdere duiding meegegeven over de context van deze mogelijke ontvoering en in hoeverre betrokkene bewijs heeft van het feit dat deze personen effectief door de Tsjetsjeense en Russische instanties vanuit Polen ontvoerd zijn. Daarnaast

brengt betrokkene ook geen enkel concreet element of begin van bewijs aan dat deze ontvoering heeft plaatsgevonden met behulp van de Poolse autoriteiten of dat de Poolse autoriteiten onverschillig optreden tegen incidenten en problemen met asielzoekers van Tsjetsjeense autoriteiten. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. De stelling dat er in Polen ook personen zijn die pro-Rusland zijn en dat er zelfs Tsjetsjenen zijn die een bedreiging vormen voor hun landgenoten geeft daarbij ook geen aanleiding tot de constatacie dat de Poolse autoriteiten niet bij machte zijn om de nodige bescherming te bieden aan personen die op het Poolse grondgebied verblijven. Desbetreffend merken we op dat de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst ook refereert naar een in Polen aanwezig klimaat van extreem geweld. Hieromtrent benadrukken we dat de aangebrachte verklaringen niet worden aangeduid met concrete elementen of verklaringen alsook dat betrokkene zelfs tevens ook geen melding maakte van het feit dat hij in Polen slachtoffer is geweest van dergelijke incidenten. Zo merken we op dat de advocaat van betrokkene in dit aspect wel verwijst naar verscheidene stukken en aangevoerde artikels hieromtrent. Echter benadrukken we dat deze reeds dateren van 2015 waardoor ze geen indicatie geven van de actuele en huidige situatie in Polen. Verder dient te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder merken we op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Door te stellen dat er een stijging is van het aantal geweldplegingen tegenover vreemdelingen wordt niet aangetoond dat, waar nodig, de bescherming van de Poolse overheden niet kan worden ingeroepen of dat deze bescherming onvoldoende zou zijn. Daarnaast doet het gegeven dat een belangrijk deel van de Poolse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen niet concluderen dat het overgrote deel van de Poolse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Poolse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Poolse grondgebied verblijven.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde heel uitgebreid en draagkrachtig over dit door verzoeker aangehaalde element heeft gemotiveerd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de gemachtigde wijst op het feit dat verzoeker onvoldoende concrete elementen of indicaties heeft gegeven in zijn Dublinverhoor of in het aanvullend schrijven. Ook al kan verzoeker gevolgd worden dat niet eerst een moordpoging moet worden verricht of aangekondigd en ook al heeft verzoeker pertinente rapporten voorgelegd die wijzen op die specifieke problematiek van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, dan nog is het onvoldoende om aan te nemen dat geen enkele Tsjetsjeen om die reden kan worden overgebracht naar Polen. Hiervoor kon de gemachtigde inderdaad meer gedetailleerde verklaringen vereisen omtrent de context van de mogelijke ontvoering of aanwijzingen dat hier effectief de Russische of Tsjetsjeense instanties mee gemoeid waren. Waar hij meent dat het algemeen geweten is dat Russische tegenstanders in het buitenland vermoord worden en de Poolse autoriteiten hier niet tussen komen, kan de Raad niet volgen, maar zoals gesteld kunnen de door hem aan de gemachtigde voor de bestreden beslissing werd genomen, overgemaakte rapporten alleen niet volstaan om voor verzoeker een concreet individueel risico aannemelijk te maken. Verzoeker weerlegt de vaststelling van de gemachtigde dat hij niet aantoonbaar bij de Poolse autoriteiten terecht te kunnen voor een effectieve bescherming met zijn betoog eveneens niet.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Polen, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Omtrent de individuele omstandigheden van verzoeker wordt verder als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.”

En

“Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij na zijn aankomst in België meteen in het ziekenhuis werd opgenomen in het kader van een behandeling voor tuberculose. Dit wordt ook bevestigd door de medische attesten in het dossier van betrokkene en door het door de advocaat van betrokkene aangevoerde medische attest. Echter benadrukken we dat betrokkene tevens ook op d.d. 28.04.2017 ontslagen werd uit het ziekenhuis en dat zijn behandeling met behulp van medicatie kan worden verder gezet. Tevens maakte het door de advocaat van betrokkene aangebrachte medische attest geen melding van het feit dat betrokkene omwille van deze behandeling niet in staat zou zijn om te reizen of genoodzaakt is om in België te blijven. We benadrukken dan ook dat de medische attesten in het dossier van betrokkene niet doen besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo wijzen er verder ook op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers (“Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers”, AIDA-rapport, pagina 62-63). Tevens zullen de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.”

En

“Verder wensen we betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien en dat zijn medische behandeling zal worden voortgezet.”

Hieruit blijkt dat ook werd nagegaan of verzoeker familie of gezondheidsproblemen heeft waarmee rekening moest worden gehouden. De gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker geen melding maakte van enige familie in België of in een andere lidstaat. Wat de gezondheid betreft, stelde de gemachtigde vast dat verzoeker melding maakte van gezondheidsproblemen bij aankomst die ondertussen zouden zijn opgelost en dat verzoeker in ieder geval bij een overdracht naar Polen toegang zal hebben tot de gezondheidszorg.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker *in casu*, een alleenstaande volwassen man, in zijn verzoekschrift geen enkele individuele omstandigheden eigen aan zijn geval, aanhaalt. Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan er niet vastgesteld worden dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Poolse asielinstanties. Immers toont hij niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn verwijzing naar een algemeen achterhaald rapport het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde. Er blijkt ook niet dat er een risico bestaat omwille van zijn individuele situatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Polen door de gemachtigde werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich wel degelijk heeft gesteund op recente bronnen om een goed geïnformeerd beeld te krijgen van de actuele situatie voor verzoekers van internationale bescherming in Polen, inclusief deze van Tsjetsjeense origine. Het is een volkomen gratuite bewering van verzoeker dat er een "totaal gebrek aan kennis van de actuele toestand in Polen" op het ogenblik van de beslissing over de Tsjetsjeense verzoekers zou zijn.

Wat het betoog van verzoeker betreft dat hij niet terug kan naar Polen of Tsjetsjenië werd hierboven reeds vastgesteld dat het terugsturen van verzoeker naar Polen geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. De Raad merkt verder op dat er nergens sprake is van een terugkeer naar Tsjetsjenië. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat er aanwijzingen zijn dat zijn verzoek tot internationale bescherming in Polen niet correct zal behandeld worden en hij zonder een grondig onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming teruggestuurd zal worden naar Rusland.

Verzoeker toont geen schending aan van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De middelen zijn deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES